

KOLLÁR ÁRPÁD

Az Irónia Természetrajza

*Mint a mesében a gyáva janicsár,
aki folyton hibát hibára halmoz,
és veszélyt neszel minden árva neszben,
szinte nem él, hozzátapad a falhoz;*

*kezében izzad a pompás kis szablya
– meghasad rajta a hulló hajszál,
haza is menne már, hogyha lehetne,
fasz kivan, hagyná abba a hajszát;*

*tovább cibálja őt mégis az ösvény,
ha kúszva, ha mászva, nem cövekel le,
míg végre vidáman vattacukor vér
nem habzik a színes utcakövekre.*

Talán a rozmaring

*a rozmaring talán eszembe juttat,
idéz belőled nekem valamit,
a kertet, a puha levegőt –*

*humusz, agyag, cuppanó sár,
szikkadt, mindig szikkadt
feketeföld.*

*ma áthozza, át az oszlás illatát
– a nyarat, a krémes nyarakat,
a kásás, hideg dinnyét,*

a boldog vacogást a meggyfa alatt –

*a rozmaring, ha nyers hússal keverem,
tárkony hozzá, babér, borecet,
kesernyés gyömbér.*

*ha zúzzák, darálják sárgás fogaim,
talán megint kertedben ring,
rohad a rozmaring.*

Hódolat anakreonnak

*Gyűlölöm azt, aki bölcs és Aphrodité meg a Múzsák
szép adományairól zengve szeretni tanít –
s józanon is mebuggyan a gyomra ha hadba vonulnak:
vért hány még ha vizet is vedel Aphrodité!*

*S kedvelem azt, aki telt kupa mellett bort iszogatóván
háborut emleget és lélekölő viadalt –
ám sebesen fut a harc mezején, mert félti a seggét,
vagy lelapul csak akár egy picit tapsifüles!*